

Tale fra presteforeningen v/ Morten Stensberg
Under mottakelsen til avskjed for biskop Solveig 23. oktober 2022

Kjære Solveig!

Presteforeningen i bispedømmet vil takke for samarbeid og tilstedeværelse for oss prester i de 16 årene du har vært biskopen vår.

Vi vil gi deg en liten gave, en dagbok skrevet av en ung jødisk kvinne, Etty Hillesum. Du har kanskje hørt om henne? Hun endte sine dager i Auschwitz 30. november 1943, 29 år gammel. Samt en liten følgebok som forteller om hvordan dagboken hennes er blitt lest og tolket siden den ble utgitt i 1983, 40 år etter hennes død. I dagboken skriver Etty om livet sitt, sine lengsler og drømmer. Om hverdagene. Om kjærligheten, sine kjærester og lengsler. Om å finne mening i møte med destruksjon og ødeleggelse. Om Gud. Om det som forener mennesker.

Med Ylva Eggehorn sine ord viser Etty oss hvordan det går an å finne et språk som rommer både håpet og tragedien: «Vi behöver hitta ett språk som kan härbärgera tragedin, men utan att förlora hoppet».

En søndagsmorgen i juli 1942 skriver Etty følgende:

«Én ting skal jeg love deg, Gud, bare en liten ting: jeg skal ikke la sorgene for fremtiden henge som blytunge lodd over dagen i dag, men det trenger en viss øvelse. Hver dag har nok med seg selv nå. Jeg skal hjelpe deg, Gud, så dette ikke svekkes i meg, men jeg kan ikke garantere noe på forhånd. Men dette ene blir stadig klarere for meg: at Du kan ikke hjelpe oss, men vi må hjelpe Deg, og gjennom det hjelper vi oss selv.

Og dette er det eneste vi kan redde i tider som disse, og også det eneste som er av betydning: en bit av Deg i oss selv, Gud. Og kanskje kan vi også hjelpe til å grave Deg frem i de hjemløste hjertene til andre. Ja, kjære Gud, det virker som om Du ikke kan gjøre mye med omstendighetene. De hører nå engang dette livet til. Jeg stiller deg da heller ikke til ansvar for dem; du kan senere stille oss til ansvar for dem. Og nesten ved hvert hjerteslag blir det tydeligere for meg: at du ikke kan hjelpe oss, men at vi må hjelpe deg og at vi må forsvare til det siste det huset i oss der Du bor.»

På et dagbokens siste sider står det: «Man skulle gjerne vært et plaster på mange sår».

Vi håper og tror det er ord som vekker gjenkjennelse i deg, for vi vet at det er slik mange har opplevd deg, som et menneske som har vært et plaster på mange sår.

Vi i Presteforeningen ønsker deg, Solveig, sammen med Guttorm alt godt for tida som ligger foran. Og vi takker dere begge for det dere har gitt til andre mennesker som prester i folkekirken.